

[Lilli Gyldenkilde]

Det er rigtigt, at vi ikke har den grundlæggende tillid, og vi har heller ikke grund til at have det. Jeg står her med et udklip fra Ekstra Bladet fra torsdag den 8. december 1988, hvor Tulipsagen rulles op. Varslingsreglerne, som vi i dag kender dem, er ikke særlig fremragende, men vi har dem dog, og derfor skal vi værne om dem og leve op til dem. Den retssag, der blev anlagt mod Tulip, resulterede i, at de ulovlige fyringer, hvorved anpartshaverne sparede 43 mio. kr., kom til at betyde, at man kom af med 22,80 kr. pr. hoved til dem, man havde fyret, og endda havde man overtrådt alle regler for fyringer. Den sag viste helt klart, at der altså er nogle, der overtræder reglerne.

Så kan man sige »nå«, men der blev grebet fat. Men når vi har et tjenestemandssystem og et funktionærsystem, som sikrer folk varsling ved afskedigelser – for tjenestemænds vedkommende kan man nærmest aldrig komme af med dem, og for funktionærers vedkommende har man regler, hvorefter man optjener anciennitet, efter hvilken man bliver afskediget, hvis der ikke er nogen vej uden om, at man skal afskediges – hvorfor i alverden kan man så ikke have samme regler på det private arbejdsmarked for lønmodtagerne? Hvad er det, der adskiller lønmodtagerne så meget fra folk, der er sikret både for og bag i deres gode job? Det er det private arbejdsmarked, der skaffer kronerne hjem, ikke mindst til dem, der er lønnet som tjenestemænd og funktionærer og også os for den sags skyld. Hvorfor skal vi ikke sikre de mennesker, som bærer produktionen? Jeg forstår det simpelt hen ikke.

Den sag, jeg refererer til i Ekstra Bladet, viser med lysende klarhed, at det er nødvendigt. Dette være sagt ikke mindst til hr. Bollmann, som ikke vil være med, fordi det er et indgreb i arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet. Jamen det er rigtigt set, hr. Bollmann, for der er nødt til at være regler. Vi kan ikke bare sidde og se på, at det hele får lov til at sejle og den ene part på arbejdsmarkedet, som leder og fordeler arbejdet, uden indskrænkninger overhovedet kan bestemme over andre og endda kan overtræde loven, og at man kan få en erstatning på 22,80 kr. for, at man overtræder loven ved varslinger. Det er ikke rimeligt. For det første er det en urimelig sag, for det andet kan det heller ikke være rimeligt, at vi ikke kan komme videre med at få tryghed i ansættelsen.

Jeg vil gøre ordførerne – og også andre, der muligvis skulle falde over denne debat i tiden – opmærksom på, at man bør læse det blad, som arbejdsgiverne udgiver. Det nummer af Arbejdsgiveren, der hedder nr. 1/1989, indholder en glimrende midterside skrevet af en hr. Louis Andersen, som under overskriften »Indre marked« gør helt klart, hvilke regler der er i de øvrige EF-lande. Danske virksomheder, som vil slå sig ned i de øvrige lande, skal altså være klar over, at der er meget strammere regler dér, end der er herhjemme. Jeg vil anbefale, at man får fat i det nummer af bladet Arbejdsgiveren, ser grundigt på det og så vender tilbage til en drøftelse af det.

Det er min fornemmelse – men jeg kan jo tage fejl, det hænder jo – at dette er en sag, der vil blive drøftet videre. Det er også min overbevisning, at hvis ikke vi selv vågner op og får lavet tryghed i ansættelserne, vil det på et eller andet tidspunkt i nær fremtid komme som et krav fra EF, for det ligger faktisk som Kommissionsforslag i øjeblikket. Jeg ved godt, der er visse blokeringer over for det i øjeblikket, og jeg ved også nogenlunde, hvor blokeringerne kommer fra, men på et eller andet tidspunkt vil det komme, og så vil man høre den danske regering, uanset hvilken farve den har, sige: Jamen det er da glimrende, sådan nogle regler må vi sandelig have.

Det er ikke særlig fair over for lønmodtagerne, som skal ud i den konkurrence, som det jo også er for lønmodtagerne, at de skal være ansat på ringere vilkår, end man er i de øvrige lande, som vi skal konkurrere med. Og lad os dog se i øjnene, at det er den hårde konkurrence, vi kommer ud i i forbindelse med indførelsen af det indre marked. Vi er midt i det; ikke desto mindre tillader vi altså, at vi har ringere vilkår for lønmodtagerne i Danmark, end man har i de øvrige lande. Vi kan simpelt hen ikke være det bekendt.

Det er simpelt hen udtryk for, at vi er håbløst bagefter, lige så håbløst bagefter, som vi har været med at få dynamik ind i tankegangen efter folkeafstemningen, hvor befolkningen sagde ja til det indre marked, på trods af at SF anbefalede den, at den skulle sige nej. Der blev sagt ja, og der er ingen tvivl om, at vi er midt i bullesjejen, og vi skal videre. Lige så meget som erhvervslivet har sovet indtil videre, lige så meget sover danske parlamentarikere godt og